

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-6S/22/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1022200120
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Jelinková Dudzíková
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:1022200120.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Jelinkovej Dudzíkovej, LL.M. a členov senátu JUDr. Róberta Jakubáča, PhD. a JUDr. Lucie Kúdelčíkovej v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. C., C. C., D. C. XX E. X, F., G. G. H., právne zastúpená: JUDr. E. Mišíková & JUDr. Ing. R. Cádra, s.r.o., so sídlom Partizánska 2, 811 03 Bratislava, IČO: 50 469 738, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Romana Škorcová, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, so sídlom Krížna 44, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: PPZ-HCP-BA2-2021/057493-004 zo dňa 24.11.2021, takto

rozhodol:

- I. Správny súd žalobu z a m i e t a .
- II. Správny súd žalovanému právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Žalobkyňa podala dňa 04.06.2021 na Oddelení cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava (ďalej len „Oddelenie cudzineckej polície“) žiadosť o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania (ďalej len „žiadosť o obnovenie prechodného pobytu“). K žiadosti o obnovenie prechodného pobytu žalobkyňa predložila cestovný doklad Iránskej islamskej republiky č. I. platný od 30.01.2019 do 30.01.2024 (ďalej len „cestovný doklad žalobkyne“). Konanie o predmetnej žiadosti Oddelenie cudzineckej polície prerušilo rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA6-7669-004/2021-PC zo dňa 16.06.2021 do doby posúdenia predbežnej otázky, a to v nadväznosti na zistenia vyplývajúce z cestovného dokladu žalobkyne a nasvedčujúce tomu, že žalobkyňa sa nezdržiavala na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku.

2. Oddelenie cudzineckej polície listom č. PPZ-HCP-BA6-8419-002/2021-PC zo dňa 29.06.2021 oznámilo žalobkyňi začatie konania vo veci zrušenia jej prechodného pobytu na území Slovenskej republiky. Oddelenie cudzineckej polície v predmetnom liste konštatovalo, že na základe preverenia priechodových pečiatok odtlačených v cestovnom doklade žalobkyne bolo zistené, že táto sa v kalendárnom roku 2019 zdržiavala na území Slovenskej republiky 128 dní, pričom v prípade kalendárneho roka 2019 bolo polovicou kalendárneho roka 183 dní, a že žalobkyňa sa v kalendárnom roku 2020 zdržiavala na území Slovenskej republiky „iba“ 25 dní, pričom v prípade kalendárneho roka 2020 bolo polovicou kalendárneho roka 183 dní. Z uvedeného bolo zrejmé, že žalobkyňa sa v kalendárnom roku 2019 a v kalendárnom roku 2020 nezdržiavala na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku, a že teda bol daný dôvod na

postup podľa § 36 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“). Záverom Oddelenia cudzineckej polície určilo žalobkyňu lehotu 5 kalendárnych dní na písomné vyjadrenie sa k predmetnej veci s tým, že ak sa v určenej lehote nevyjadrí, bude jej zrušený prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania podľa § 36 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov.

3. Žalobkyňa sa k začatiu konania vo veci zrušenia jej prechodného pobytu vyjadrila podaním zo dňa 13.07.2021 konštatujúc, že z odtlačkov priechodových pečiatok hraničnej kontroly uvedených v jej cestovnom doklade nebolo možné presne zistiť, či sa zdržiavala na území Slovenskej republiky v sledovanom čase, keďže orgány hraničnej kontroly nedávali pečiatky pri každom vstupe a výstupe z územia Slovenskej republiky alebo Schengenského priestoru. Na základe uvedeného považovala žalobkyňa zistenia Oddelenia cudzineckej polície za nedostatočné. Žalobkyňa sa okrem časových období zistených z jej cestovného dokladu zdržiavala na území Slovenskej republiky aj v ďalších obdobiach, čo mali potvrdiť čestné vyhlásenia JUDr. Michaely Vierikovej ako vlastníčky nehnuteľnosti, v ktorej mala žalobkyňa prechodný pobyt na území Slovenskej republiky, J. K. ako osoby, s ktorou mala žalobkyňa niekoľko pracovných stretnutí, a JUDr. Zuzany Markovej ako osoby, ktorá viedla mediačný spor, ktorého účastníčkou bola žalobkyňa. Žalobkyňa taktiež doložila pokladničné bloky z nákupov spotrebného tovaru v sledovanom období.

4. Oddelenie cudzineckej polície rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-BA6-8419-004/2021-PC zo dňa 05.08.2021 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) rozhodlo tak, že podľa § 36 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov ruší žalobkyňu prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania, keďže porušila povinnosť podľa § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov, t.j. povinnosť zdržiavať sa na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku.

5. Oddelenie cudzineckej polície v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia konštatovalo, že žalobkyňa sa v rámci skúmaného obdobia nezdržiavala na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku. Túto skutočnosť malo Oddelenie cudzineckej polície za preukázanú z odtlačkov priechodových pečiatok v cestovnom doklade žalobkyne. Cestovné doklady štátnych príslušníkov tretej krajiny sa v zmysle platnej legislatívy systematicky označovali odtlačkom pečiatky na vstupe a výstupe zo Schengenského priestoru. Uvedenú prax mala aplikovanú väčšina štátov sveta aj mimo schengenského priestoru, a to hlavne na hraničných priechodoch a letiskách. Podľa Oddelenia cudzineckej polície sa žalobkyňa zdržiavala na území Slovenskej republiky v kalendárnom roku 2019 v rozsahu 165 dní a v kalendárnom roku 2020 „iba“ v rozsahu 25 dní.

6. Oddelenie cudzineckej polície v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia pripomenulo, že žalobkyňa mala na území Slovenskej republiky udelený prechodný pobyt na účel podnikania, pričom podľa § 2 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov sa podnikaním rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku. V tejto súvislosti Oddelenie cudzineckej polície dodalo, že podľa § 21 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov mala žalobkyňa účel prechodného pobytu vykonávať na území Slovenskej republiky. Žalobkyňa sa však nezdržiavala na území Slovenskej republiky v kalendárnom roku 2019 a v kalendárnom roku 2020 viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu, čím ani nevykonávala podnikateľskú činnosť na území Slovenskej republiky. Takýmto konaním žalobkyňa neplnila účel pobytu a tým dochádzalo k obchádzaniu príslušného zákona. Zákonodarcou prostredníctvom zákona o pobyte cudzincov upravil podmienky pre udelenie, resp. obnovenie prechodného pobytu tak, že pobyt príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky musel byť odôvodnený účelom, ktorý musel byť fakticky na území Slovenskej republiky plnený. Inými slovami, zákon o pobyte cudzincov ukladal žiadateľovi o prechodný pobyt na území Slovenskej republiky, aby sa zdržiaval na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku, a aby daný účel aj reálne na území Slovenskej republiky vykonával. V tomto ohľade si bolo Oddelenie cudzineckej polície vedomé toho, že s faktickým plnením účelu, t.j. podnikaním, bola v určitých prípadoch spojená aj nevyhnutnosť cestovania (napr. obchodné rokovania mimo územia Slovenskej republiky), avšak na druhej strane Oddelenie cudzineckej polície zastávalo názor, že v takomto prípade bolo na účastníkovi konania, aby preukázal túto skutočnosť ako aj spojitosť s výkonom podnikateľskej činnosti.

7. Oddelenie cudzineckej polície v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia ďalej konštatovalo, že v zmysle § 39 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) môže správny orgán namiesto dôkazu pripustiť aj čestné vyhlásenie účastníka konania. Dôvodom je, že v praxi sa môžu vyskytnúť situácie, že dôkaz v správnom konaní z rôznych dôvodov nie je možné získať alebo vykonať. Nemožno pritom opomenúť, že čestné vyhlásenie nie je dôkaz, a že čestné vyhlásenie len nahrádza dôkaz. Oddelenie cudzineckej polície by čestné vyhlásenie akceptovalo za predpokladu, že bolo absolútne nemožné zaobstarať dôkazy, t.j. priechodové pečiatky odtlačené v cestovnom doklade žalobkyne či údaje z informačného systému Policajného zboru. Oddelenie cudzineckej polície dalo tiež do pozornosti, že v cestovnom doklade žalobkyne sa nachádzali aj priechodové pečiatky, ktoré odtlačili štáty tretích krajín, ako Turecká republika, Spojené arabské emiráty a Saudská Arábia. Na základe uvedených priechodových pečiatok bolo nepochybné, že žalobkyňa sa v obdobiach, keď sa nezdržiavala na území Slovenskej republiky, resp. schengenského priestoru, tak sa zdržiavala na území vyššie uvedených štátov.

8. Oddelenie cudzineckej polície v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia taktiež konštatovalo, že predložené pokladničné bloky neobsahovali žiadne osobné, resp. identifikačné údaje, na základe ktorých by bolo možné jednoznačne identifikovať žalobkyňu. Predložené pokladničné bloky preto Oddelenie cudzineckej polície nepovažovalo za hodnoverný doklad, ktorým by žalobkyňa bez akýchkoľvek pochybností preukázala, že sa v danom období reálne nachádzala na území Slovenskej republiky.

9. O podanom odvolaní žalobkyne proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol žalovaný rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-BA2-2021/057493-004 zo dňa 24.11.2021 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) tak, že odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

10. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval, že preskúmal prvostupňové rozhodnutie v celom rozsahu ako aj zákonnosť a vecnú správnosť tohto rozhodnutia po stránke právnej ako aj po stránke skutkovej. Preskúmaním prvostupňového rozhodnutia žalovaný zistil, že dôvodom vydania tohto rozhodnutia bola skutočnosť, že žalobkyňa si nespĺnila povinnosť, ktorú jej ukladá § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov. Keďže právna úprava ustanovená v § 36 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov bola právnou úpravou kogentnou, Oddelenie cudzineckej polície nemalo možnosť správnej úvahy.

11. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ďalej konštatoval, že sa stotožňuje s názorom Oddelenia cudzineckej polície, že žalobkyňa nespĺnila podmienku podľa § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov, a že teda bol naplnený dôvod na zrušenie prechodného pobytu žalobkyne v zmysle § 36 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov. Aj žalovaný dospel k záveru, že v kalendárnom roku 2019 sa žalobkyňa zdržiavala na území Slovenskej republiky 165 dní. V kalendárnom roku 2020 sa žalobkyňa zdržiavala na území Slovenskej republiky „iba“ 25 dní. Pokiaľ ide o predložené čestné vyhlásenia, žalovaný uviedol, že čestné vyhlásenie mohol urobiť len účastník konania, ktorá skutočnosť vyplývala z § 14 správneho poriadku. V uvedenom ustanovení bolo vymedzené, kto a pri splnení akých predpokladov mal mať pri rozhodovaní správneho orgánu v konkrétnej veci postavenie účastníka konania. Žalovaný zároveň dodal, že účastník konania nemal na pripustenie čestného vyhlásenia právny nárok. K dôkazom priloženým k odvolaniu žalovaný uviedol, že tie nemohli viesť k zmene prvostupňového rozhodnutia, keďže Oddelenie cudzineckej polície počítalo obdobia z nich vyplývajúce v prospech žalobkyne.

12. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia taktiež konštatoval, že žalobkyňa mala na území Slovenskej republiky udelený prechodný pobyt na účel podnikania. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na § 21 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, v zmysle ktorého mal účel prechodného pobytu štátny príslušník tretej krajiny vykonávať na území Slovenskej republiky.

13. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia napokon konštatoval, že Oddelenie cudzineckej polície dospelo k správne právnemu záveru, správne vyhodnotilo zaobstarané podklady a dôkazy a v tej súvislosti správne použilo hmotnoprávny predpis. Oddelenie cudzineckej polície vychádzalo z dostatočne zisteného skutočného stavu veci, a teda si zabezpečilo dostatočné podklady pre rozhodnutie. Zo spisového materiálu a z vykonaného dokazovania bolo nesporné, že podklady zaobstarané Oddelením cudzineckej polície viedli k presvedčivosti rozhodnutia.

II.

Žaloba

14. Žalobkyňa sa žalobou zo dňa 31.01.2022, doručenou Krajskému súdu v Bratislave dňa 31.01.2022, domáhala preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia, zrušenia napadnutého rozhodnutia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vrátenia veci Oddeleniu cudzineckej polície na ďalšie konanie. Žalobkyňa zároveň žiadala, aby jej bolo priznané právo na úplnú náhradu trov konania.

15. Žalobkyňa v stručnosti zhrnula priebeh administratívneho konania konštatujúc, že čas, ktorý strávila na území Slovenskej republiky, Oddelenie cudzineckej polície určilo výlučne na základe preverenia priechodových pečiatok v jej cestovnom doklade. Oddelenie cudzineckej polície tak dospelo k záveru, že žalobkyňa sa zdržiavala na území Slovenskej republiky v roku 2019 iba 128 dní a v roku 2020 dokonca „iba“ 25 dní. Žalobkyňa však v uvedených rokoch strávila na území Slovenskej republiky podstatne viac času. Túto skutočnosť žalobkyňa preukazovala Oddeleniu cudzineckej polície v rámci svojho vyjadrenia k začatiu správneho konania vo veci zrušenia jej prechodného pobytu na území Slovenskej republiky predložením čestných vyhlásení viacerých osôb, a to JUDr. Michaely Vierikovej, J. K. a JUDr. Zuzany Markovej. Oddelenie cudzineckej polície ako aj žalovaný (ďalej len „policajné orgány“) odmietli uvedené čestné vyhlásenia akceptovať, hoci z nich bolo zrejmé, že zásadným spôsobom ovplyvnia skutkový stav zistený správnym orgánom. Pokiaľ by policajné orgány prihliadali na predmetné čestné vyhlásenia, zistili by, že žalobkyňa sa v roku 2019 ako aj v roku 2020 zdržiavala na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného pobytu v kalendárnom roku. Policajné orgány ako vo veci konajúce orgány verejnej správy museli zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývali z vykonaného dokazovania, čo najviac zodpovedali skutočnosti, pričom mali postupovať tak, aby zistili skutkový stav čo najúplnejšie a najobjektívnejšie. Pokiaľ policajné orgány z podania žalobkyne nadobudli vedomosť o existencii dôkazov majúcich vplyv na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci, mali tieto dôkazy vykonať, a teda mali autorov čestných vyhlásení predvolať a vypočuť ako svedkov. Pokiaľ tak policajné orgány nepostupovali, nezistili dostatočne skutočný stav veci.

16. Žalobkyňa k spochybneniu plnenia účelu jej prechodného pobytu na území Slovenskej republiky zo strany policajných orgánov uviedla, že tie nevzali do úvahy to, že podnikateľskú činnosť vykonávala ako spoločníčka a konateľka spoločnosti Denna, s.r.o., kde pôsobila od roku 2017 ako jediná spoločníčka a jediná konateľka, a teda zabezpečenie skutočného fungovania spoločnosti spočívalo len na nej. Z verejne dostupných zdrojov bolo možné zistiť, že žalobkyňa za oba skúmané roky dosiahla zisk. Za uvedenú spoločnosť riadne podávala daňové priznanie a nemala žiadne nedoplatky voči štátnym orgánom Slovenskej republiky. Na území Slovenskej republiky žalobkyňa podnikala od roku 2017 a každý rok dosiahla požadované plnenie v zmysle zákona o zisku z jej podnikania, pričom si splnila všetky odvodové povinnosti vyplývajúce z príslušných právnych predpisov.

17. Na základe vzniknutej pandémie sa v roku 2020 upravili aj práva a povinnosti cudzincov s udeleným pobytom na území Slovenskej republiky v zmysle § 131i zákona o pobyte cudzincov. Bola predĺžená platnosť prechodného pobytu až do ukončenia tzv. krízovej situácie (teda výnimočného stavu, prípadne núdzového stavu). V prípade legálneho vstupu na územie Slovenskej republiky sa uzákonila možnosť zdržiavať sa na území Slovenskej republiky bez udeleného pobytu až do uplynutia jedného mesiaca od odvolania krízovej situácie, odpustilo sa množstvo lehôt či povinností, napríklad súvisiacich aj s príjmom z podnikateľskej činnosti, pokiaľ bola podnikateľská činnosť ovplyvnená pandemiou. Žalobkyňa osobitne poukázala na ustanovenie § 131i ods. 8 zákona o pobyte cudzincov, v zmysle ktorého sa do 180-dňovej lehoty určenej cudzincovi na vstup na územie Slovenskej republiky odo dňa udelenia prechodného pobytu alebo trvalého pobytu nezapočítavalo obdobie trvania krízovej situácie.

18. Prvostupňové rozhodnutie v spojení s napadnutým rozhodnutím boli vydané predčasne a bez náležitého zistenia skutočného stavu veci. Zistenie skutkového stavu bolo teda nedostačujúce na riadne posúdenie veci.

III.

Vyjadrenie žalovaného

19. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 17.03.2022 navrhol, aby správny súd žalobu zamietol ako nedôvodnú, a to konštatujúc, že policajné orgány ako vo veci konajúce orgány verejnej správy rozhodli správne.

20. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe po stručnom zhrnutí priebehu administratívneho konania uviedol, že žalobkyňa sa na území Slovenskej republiky nezdržovala viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku. Zákonodarca prostredníctvom zákona o pobyte cudzincov upravil podmienky pre udelenie, resp. obnovenie prechodného pobytu tak, že pobyt štátneho príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky musí byť odôvodnený účelom, v preskúmvanej právnej veci podnikaním, pričom tento účel musí byť fakticky na území Slovenskej republiky plnený. Inými slovami, zákon o pobyte cudzincov ukladal žiadateľovi o prechodný pobyt na území Slovenskej republiky, aby sa zdržiaval na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku, a aby daný účel aj reálne na území Slovenskej republiky vykonával. Žalovaný si bol vedomý toho, že s faktickým plnením účelu, t.j. podnikaním, bola v určitých prípadoch spojená aj nevyhnutnosť cestovania. V takomto prípade však bolo na žalobkyni, aby preukázala túto skutočnosť ako aj spojitosť s výkonom podnikateľskej činnosti.

21. Žalovaný zdôraznil, že žalobkyni bol udelený prechodný pobyt z dôvodu, že pre podnikanie, ktoré bude vykonávať na území Slovenskej republiky, bolo potrebné, aby mala udelený prechodný pobyt, ktorý bol nevyhnutný pre jej podnikanie. Pre sporadické zdržiavanie sa na území Slovenskej republiky na účel podnikania na území Slovenskej republiky nebolo potrebné, aby jej bol prechodný pobyt obnovený. Na zriedkavý vstup na územie Slovenskej republiky žalobkyni postačovalo vízum. V tejto súvislosti žalovaný dodal, že bolo vo verejnom záujme mať na území Slovenskej republiky migráciu ľudí, ktorí sa reálne na území Slovenskej republiky zdržiavali prevažnú časť udeleného pobytu. Ak by to tak nebolo, dochádzalo by k degradácii vízovej politiky Slovenskej republiky, resp. k jej obchádzaniu.

22. Žalobkyňa k vyjadreniu pred vydaním rozhodnutia o zrušení jej prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania priložila ako dôkazy potvrdzujúce skutočnosť, že sa na území Slovenskej republiky zdržiavala viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku, čestné vyhlásenie od JUDr. Michaely Vierikovej ako vlastníčky nehnuteľnosti, v ktorej mala zabezpečené ubytovanie počas pobytu na území Slovenskej republiky. V predmetnom čestnom vyhlásení sa uvádzalo, že žalobkyňa v časových obdobiach od 12.06.2019 do 03.08.2019, od 25.08.2019 do 01.10.2019, od 20.03.2020 do 05.06.2020, od 18.06.2020 do 21.08.2020 a od 14.10.2020 do 20.12.2020 bývala na adrese L. XXX/XX D. M.. Tieto tvrdenia žalobkyňa nepodložila žiadnymi inými dôkazmi. Z priechodových pečiatok v cestovnom doklade žalobkyne vyplývalo, že žalobkyňa dňa 08.06.2019 vstúpila na územie Iránskej islamskej republiky a z územia Iránskej islamskej republiky vystúpila dňa 25.06.2019, pričom v ten istý deň vstúpila na územie Spojených arabských emirátov. Dňa 30.06.2019 žalobkyňa vystúpila z územia Spojených arabských emirátov a v ten istý deň vstúpila na územie Iránskej islamskej republiky. Dňa 11.07.2019 žalobkyňa opustila územie Iránskej islamskej republiky a toho istého dňa vstúpila na územie Tureckej republiky. Uvedené odtlačené pečiatky v cestovnom doklade žalobkyne na seba nadväzovali, z čoho vyplýva, že žalobkyňa sa v období od 12.06.2019 do 03.08.2019 nemohla nachádzať na území Slovenskej republiky, ako to vyhlasovala JUDr. Michaela Vieriková v doloženom čestnom vyhlásení. Išlo o zavádzajúce a nepravdivé tvrdenia zo strany JUDr. Michaely Vierikovej, ktoré boli v tomto prípade v neprospech žalobkyne.

23. Žalobkyňa možnosť podať repliku k vyjadreniu žalovaného k žalobe nevyužila.

IV.

Konanie na správnom súde

24. Na základe § 3 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o zriadení správnych súdov“) Správny súd v Bratislave začal svoju činnosť 01.06.2023 a súčasne výkon súdnictva prešiel z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na správny súd vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.06.2023 daná právomoc správnych súdov. Vec vedená na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6S/22/2022 bola preto zo zákonných dôvodov podľa predchádzajúcej vety náhodným výberom pridelená senátu 6S Správneho súdu v Bratislave a je vedená pod sp. zn. BA-6S/22/2022.

25. Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 10 a § 13 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) v spojení s § 3 ods. 3 písm. b) zákona o zriadení správnych súdov preskúmal

napadnuté rozhodnutie, vrátane konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, z dôvodov uplatnených v žalobe, a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. O žalobe rozhodol bez nariadenia pojednávania, keďže boli splnené podmienky podľa § 107 ods. 2 SSP, keď ani jeden z účastníkov konania nežiadal nariadenie pojednávania. Oznamenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku bolo zverejnené minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na webovej stránke správneho súdu dňa 23.04.2025 (§ 137 ods. 4 SSP) a rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.04.2025 postupom podľa § 137 ods. 3 druhá veta SSP.

V.

Relevantné právne predpisy

26. Podľa § 493e SSP, v znení účinnom od 01.07.2023, konania začaté a neskončené do 30.06.2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30.06.2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.

27. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

28. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

29. Podľa § 36 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar zruší prechodný pobyt, ak štátny príslušník tretej krajiny porušil povinnosť podľa § 111 ods. 1 písm. u); to neplatí, ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny podľa § 29 alebo § 30 alebo ak v danom kalendárnom roku je medzi udelením pobytu a koncom kalendárneho roka menej ako 90 dní.

30. Podľa § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny je povinný zdržiavať sa na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku; to neplatí, ak štátny príslušník tretej krajiny uplatňuje mobilitu v inom členskom štáte.

31. Podľa § 120 ods. 1 prvej vety zákona o pobyte cudzincov, ak nie je v tomto zákone alebo v osobitnom predpise ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní.

32. Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

33. Podľa § 32 ods. 2 správneho poriadku, podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Údaje z informačných systémov verejnej správy a výpisy z nich, okrem údajov a výpisov z registra trestov, sa považujú za všeobecne známe skutočnosti a sú použiteľné na právne účely. Tieto údaje nemusí účastník konania a zúčastnená osoba správnomu orgánu preukazovať dokladmi. Doklady vydané správnym orgánom a obsah vlastných evidencií správneho orgánu sa považujú za skutočnosti známe správnomu orgánu z úradnej činnosti, ktoré nemusia účastník konania a zúčastnená osoba správnomu orgánu dokladovať.

34. Podľa § 39 ods. 1 správneho poriadku, správny orgán môže namiesto dôkazu pripustiť čestné vyhlásenie účastníka konania, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak.

35. Podľa § 39 ods. 2 správneho poriadku, čestné vyhlásenie správny orgán nepripustí, ak tomu bráni všeobecný záujem alebo ak by tým bola porušená rovnosť medzi účastníkmi konania. Čestným vyhlásením nemožno nahradiť znalecký posudok.

36. Podľa § 39 ods. 3 správneho poriadku, v čestnom vyhlásení je účastník povinný uviesť pravdivé údaje. Správny orgán musí upozorniť účastníka konania na právne následky nepravdivého čestného vyhlásenia.

VI.

Právne posúdenie veci správnym súdom

37. Predmetom správneho súdneho prieskumu v tomto konaní boli rozhodnutia policajných orgánov vo veci zrušenia prechodného pobytu žalobkyne na území Slovenskej republiky na účel podnikania. Úlohou správneho súdu bolo v medziach žalobných námietok posúdiť, či policajné orgány pri vydaní napadnutého rozhodnutia, resp. pri vydaní prvostupňového rozhodnutia a v konaní, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, postupovali v súlade s príslušnými právnymi predpismi a ustálenou súdnou praxou. Samotné žalobné námietky, presnejšie miera ich konkrétnosti a zdôvodnenia, pritom determinovali mieru a detailnosť odpovede správneho súdu na tieto námietky.

38. Z obsahu žaloby je zrejmé, že podstata žalobných námietok spočívala v namietanej nedostatočnosti zistenia skutkového stavu zo strany policajných orgánov. Inými slovami, žalobkyňa namietala, že zistenie skutkového stavu zo strany policajných orgánov bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci. Správny súd, súc viazaný dôvodmi žaloby a osobitne majúc na pamäti, že žalobkyňa nenamietala nesprávne právne posúdenie veci ani nepreskúmateľnosť prvostupňového rozhodnutia v spojení s napadnutým rozhodnutím pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, preto mal posúdiť, či zistenie skutkového stavu zo strany policajných orgánov bolo dostačujúce na riadne posúdenie veci.

39. Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že kľúčovou spornou otázkou medzi žalobkyňou na jednej strane a policajnými orgánmi na druhej strane pri ustálení skutkového stavu bola otázka, či a ak áno, do akej miery vstupné a výstupné pečiatky v cestovnom doklade sami osebe postačujú na preukázanie toho, či sa štátny príslušník tretej krajiny na území Slovenskej republiky (resp. na území schengenského priestoru) zdržiaval. V nadväznosti na túto spornú otázku správny súd poukazuje na čl. 11 Kódexu schengenských hraníc, ktorý jednoznačne stanovoval povinnosť príslušníkov pohraničnej stráže označovať cestovné doklady štátnych príslušníkov tretej krajiny pri prekračovaní hraníc schengenského priestoru. Bolo preto na mieste zo strany policajných orgánov predpokladať, že cestovný doklad žalobkyne bude obsahovať údaje o jej vstupe do schengenského priestoru a o jej výstupe zo schengenského priestoru. Cestovný doklad je teda vzhľadom na povinnosť jeho predkladania pri vstupe a výstupe zo schengenského priestoru podstatným dôkazným prostriedkom vo veciach preukazovania zdržiavania sa štátnych príslušníkov tretej krajiny na území Slovenskej republiky (resp. na území schengenského priestoru) (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sak/20/2022 zo dňa 31.01.2024, ods. 24 a sp. zn. 1Sak/22/2022 zo dňa 31.01.2024, ods. 24).

40. Z obsahu administratívneho spisu je ďalej zrejmé, že podľa vstupných a výstupných pečiatok v cestovnom doklade žalobkyne sa žalobkyňa zdržiavala na území Slovenskej republiky v kalendárnom roku 2019 v rozsahu 165 dní, a to pri započítaní obdobia od 01.01.2019 do 30.01.2019, t.j. do dňa vydania jej cestovného dokladu, v jej prospech, a v kalendárnom roku 2020 v rozsahu 25 dní.

41. Žalobkyňa skutočnosti vyplývajúce z jej cestovného dokladu vo vzťahu k jej zdržiavaniu sa na území Slovenskej republiky (resp. na území schengenského priestoru) spochybňovala predložením čestných vyhlásení JUDr. Michaely Vierikovej, J. K. a JUDr. Zuzany Markovej. Vo vzťahu k týmto čestným vyhláseniam správny súd prvotne uvádza, že správny poriadok ustanovuje možnosť pripustiť namiesto nedostupného dôkazu čestné vyhlásenie účastníka administratívneho konania. Z toho ale nemožno odvodiť, že by čestné vyhlásenie vyhotovené inou osobou ako účastníkom administratívneho konania nemohlo taktiež poslúžiť k presnému a úplnému zisteniu skutočného stavu veci. Predloženie písomnosti o vyhlásení osoby, ktorá nie je účastníkom administratívneho konania, nebráni orgánu verejnej správy, aby písomnosť, ktorá je prípadne označená ako čestné vyhlásenie, hodnotil ako dôkaz listinou. Samotné predloženie takejto písomnosti, obsahujúcej popis skutočností, ktoré môžu byť pre rozhodnutie orgánu verejnej správy podstatné, nezavazuje orgán verejnej správy povinnosti túto osobu vypočuť ako svedka. Vo všeobecnej rovine možno teda konštatovať, že osobu, ktorá nie je účastníkom administratívneho konania, ale podala čestné vyhlásenie, je v zásade potrebné k riadnemu objasneniu skutočného stavu

veci vypočúť ako svedka (porovnaj napr. Vopálka, V., Šimůnková, V., Šolín, M.: Správni řád. Komentář. Praha : C. H. Beck, 2003, s. 117). Uvedené pravidlo samozrejme nie je absolútne a neznamená, že orgán verejnej správy je povinný vždy a za každých okolností vypočúť osobu, ktorá síce nie je účastníkom administratívneho konania, ale podala čestné vyhlásenie. Predložené čestné vyhlásenie takejto osoby predstavuje v konečnom dôsledku „len“ návrh na vykonanie dôkazu a je vecou orgánu verejnej správy, či takýto dôkaz v administratívnom konaní vykoná.

42. Sumarizujúc vyššie uvedené východiská posudzovania písomností o vyhlásení osoby, ktorá nie je účastníkom administratívneho konania, pokiaľ sú tieto písomnosti označené ako čestné vyhlásenie, správny súd konštatuje, že predložené čestné vyhlásenia JUDr. Michaely Vierikovej, J. K. a JUDr. Zuzany Markovej, t.j. čestné vyhlásenia osôb, ktoré neboli účastníkmi administratívneho konania, v ktorom boli vydané prvostupňové rozhodnutie a napadnuté rozhodnutie, predstavovali v konečnom dôsledku návrh na vypočútie týchto osôb ako svedkov. V nadväznosti na žalobné námietky bolo potom povinnosťou správneho súdu posúdiť, či v preskúmvanej právnej veci bolo potrebné za účelom zistenia skutkového stavu v rozsahu potrebnom na riadne posúdenie veci vypočúť JUDr. Michaelu Vieriková, J. K. a JUDr. Zuzanu Markovú. Správny súd skôr, ako zaujme stanovisko k tejto otázke, pripomína, že neakceptovanie včas uskutočneného návrhu účastníka administratívneho konania na vykonanie dôkazu možno odôvodniť v zásade len tým, že tvrdená skutočnosť, za účelom overenia alebo vyvrátenia ktorej je navrhnuté vykonanie dôkazu, nemá relevantnú súvislosť s predmetom administratívneho konania (i), že vykonanie dôkazu nemôže overiť ani vyvrátiť tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na tvrdenú skutočnosť nedisponuje vypovedacím potenciálom (ii) alebo že vykonanie dôkazu by bolo nadbytočné, keďže tvrdená skutočnosť, za účelom overenia alebo vyvrátenia ktorej je navrhnuté vykonanie dôkazu, bola už v rámci administratívneho konania bez dôvodných pochybností overená alebo vyvrátená (iii). Ak je daný niektorý z uvedených dôvodov, a orgán verejnej správy preto nevykoná určitý navrhnutý dôkaz, nedopusť sa pochybenia vo vzťahu k rozsahu zistenia skutkového stavu.

43. Po ustálení charakteru čestných vyhlásení JUDr. Michaely Vierikovej, J. K. a JUDr. Zuzany Markovej ako návrhu na výsluch týchto osôb a po ustálení okolností, za ktorých orgán verejnej správy nie je povinný vykonať dôkaz včas navrhnutý účastníkom administratívneho konania, správny súd pristúpil k posúdeniu otázky, či policajné orgány pochybili, ak vyššie uvedené osoby v predmetnom administratívnom konaní nevypočuli. Správny súd pritom venoval osobitnú pozornosť návrhu na výsluch JUDr. Michaely Vierikovej. Práve výsluchom JUDr. Michaely Vierikovej sa totiž malo preukázať, že žalobkyňa sa v relatívne rozsiahlych obdobiach v kalendárnom roku 2019 a v kalendárnom roku 2020 zdržiavala na území Slovenskej republiky.

44. Z čestného vyhlásenia JUDr. Michaely Vierikovej vyplýva, že žalobkyňa sa mala v kalendárnom roku 2019 zdržiavať na území Slovenskej republiky v období od 12.06.2019 do 03.08.2019 a v období od 25.08.2019 do 01.10.2019. Z obsahu administratívneho spisu, konkrétne z obsahu cestovného dokladu žalobkyne, však vyplýva, že žalobkyňa dňa 08.06.2019 vstúpila na územie Iránskej islamskej republiky a z územia Iránskej islamskej republiky vystúpila dňa 25.06.2019, pričom v ten istý deň vstúpila na územie Spojených arabských emirátov. Dňa 30.06.2019 žalobkyňa vystúpila z územia Spojených arabských emirátov a v ten istý deň vstúpila na územie Iránskej islamskej republiky. Dňa 11.07.2019 žalobkyňa opustila územie Iránskej islamskej republiky a v ten istý deň vstúpila na územie Tureckej republiky. Odtlačky v cestovnom doklade žalobkyne na seba nadväzujú, pokiaľ ide o výstup žalobkyne z územia jedného štátu a jej vstup na územie iného štátu. Inými slovami, odtlačky v cestovnom doklade žalobkyne nasvedčujú tomu, že žalobkyňa sa v uvedených obdobiach zdržiavala na území Iránskej islamskej republiky, Spojených arabských emirátov a Tureckej republiky. Žalobkyňa sa teda nemohla v období od 12.06.2019 do 03.08.2019 zdržiavať na území Slovenskej republiky, ako to tvrdila JUDr. Michaela Vieriková vo svojom čestnom vyhlásení. Samotný obsah výpovede JUDr. Michaely Vierikovej by s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti nebolo možné považovať za dôkaz spôsobilý preukázať opak toho, čo vyplýva z cestovného dokladu žalobkyne ako podstatného dôkazného prostriedku. Inými slovami, výpoveď JUDr. Michaely Vierikovej, vzhľadom na pochybnosti o jej vierohodnosti vyplývajúce z obsahu cestovného dokladu žalobkyne, by nebola spôsobilá overiť tvrdenú skutočnosť o tom, že žalobkyňa sa v kalendárnom roku 2019 a v kalendárnom roku 2020 zdržiavala na území Slovenskej republiky v ňou uvádzaných obdobiach, keď dôkaz výsluchom svedka nemá zvláštnu kvalitu, ktorá by ho odlišovala od iných dôkazných prostriedkov. Dôkaz výsluchom svedka nemá pred ostatnými dôkaznými prostriedkami prednosť a ani v rámci hodnotenia dôkazov nemožno bez ďalšieho automaticky tvrdiť, že by poznatky získané jeho prostredníctvom boli pre orgán verejnej správy vždy a za každých okolností

spoľahlivejšie a významnejšie ako iné dôkazné prostriedky. Ak teda policajné orgány nevykonali výsluch JUDr. Michaely Vierikovej, nepochybili. V tejto súvislosti správny súd pre úplnosť dodáva, že poukaz policajných orgánov na prechodové pečiatky, ktoré odlačili štáty tretích krajín ako Turecká republika a Spojené arabské emiráty (napr. str. 6 – 7 prvostupňového rozhodnutia), bol dôvodný.

45. Nedostatočné zistenie skutkového stavu vo vzťahu ku kalendárnemu roku 2019 žalobkyňa v žalobe namietala len nevykonaním výsluchu JUDr. Michaely Vierikovej, keď výsluchom J. K. a JUDr. Zuzany Markovej sa mali preukázať skutkové okolnosti týkajúce sa kalendárneho roka 2020. Nevykonaním výsluchu JUDr. Michaely Vierikovej však policajné orgány z už uvedených dôvodov nepochybili. Žalobná námietka týkajúca sa nedostatočného zistenia skutkového stavu zo strany policajných orgánov vo vzťahu ku kalendárnemu roku 2019 teda nebola dôvodná.

46. Keďže porušenie povinnosti štátneho príslušníka tretej krajiny zdržiavať sa na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku aj len v rámci jedného kalendárneho roka je dôvodom na zrušenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky, rozhodnutie o zrušení prechodného pobytu na území Slovenskej republiky môže byť založené aj len na zistení, že štátny príslušník tretej krajiny porušil predmetnú povinnosť v rámci jedného kalendárneho roka. Je potom zrejmé, že ak policajné orgány založili svoje rozhodnutie o zrušení prechodného pobytu žalobkyne na území Slovenskej republiky na tom skutkovom základe, že žalobkyňa porušila predmetnú povinnosť v rámci dvoch kalendárnych rokov, a ak žalobkyňa právne relevantným spôsobom nespochybnila dostatočnosť zistenia skutkového stavu zo strany policajných orgánov vo vzťahu k porušeniu jej predmetnej povinnosti v rámci jedného kalendárneho roka, eventuálne pochybenie týchto orgánov verejnej správy pri zisťovaní skutkového stavu vo vzťahu k splneniu jej predmetnej povinnosti v rámci iného kalendárneho roka nemôže viesť k záveru o nezákonnosti rozhodnutia o zrušení prechodného pobytu. Inými slovami, keďže žalobkyňa právne relevantným spôsobom nespochybnila dostatočnosť zistenia skutkového stavu zo strany policajných orgánov vo vzťahu k porušeniu jej predmetnej povinnosti v rámci kalendárneho roka 2019, bolo už nadbytočné zaoberať sa dostatočnosťou zistenia skutkového stavu týkajúceho sa kalendárneho roka 2020.

47. Napriek tomu, že prípadné pochybenie policajných orgánov vo vzťahu k rozsahu zistenia skutkového stavu týkajúceho sa kalendárneho roka 2020 z už uvedeného dôvodu nemohlo viesť k záveru o dôvodnosti žaloby, správny súd pripomína, že žalobkyňa aj vo vzťahu ku kalendárnemu roku 2020 navrhovala výsluch JUDr. Michaely Vierikovej. Výsluch JUDr. Michaely Vierikovej pritom mal byť vzhľadom na rozsah období, počas ktorých sa žalobkyňa v kalendárnom roku 2020 mala zdržiavať na území Slovenskej republiky podľa jej čestného vyhlásenia, podstatným dôkazom vo vzťahu ku kalendárnemu roku 2020. Samotný obsah výpovede JUDr. Michaely Vierikovej by však, ako to už bolo uvedené, nebolo možné považovať za dôkaz spôsobilý preukázať opak toho, čo vyplýva z cestovného dokladu žalobkyne. Obsah čestného vyhlásenia J. K. nasvedčuje tomu, že jeho výpoveďou sa malo preukázať, že žalobkyňa sa v kalendárnom roku 2020 zdržiavala na území Slovenskej republiky dňa 22.04.2020 a dňa 15.06.2020. Obsah čestného vyhlásenia JUDr. Zuzany Markovej nasvedčuje tomu, že jej výpoveďou sa malo preukázať, že žalobkyňa sa v kalendárnom roku 2020 zdržiavala na území Slovenskej republiky v období odo dňa 21.10.2020 do 15.12.2020. Keďže z cestovného dokladu žalobkyne vyplýva, že žalobkyňa sa v kalendárnom roku 2020 zdržiavala na území Slovenskej republiky „len“ 25 dní, je zrejmé, že na závere, podľa ktorého sa žalobkyňa v kalendárnom roku 2020 nezdržiavala na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v tomto kalendárnom roku, nemohol nič zmeniť ani výsluch J. K. a JUDr. Zuzany Markovej.

48. Pokiaľ žalobkyňa v správnej žalobe polemizuje so závermi policajných orgánov spochybňujúcimi plnenie účelu jej pobytu na území Slovenskej republiky, správny súd pripomína, že policajné orgány zrušili prechodný pobyt žalobkyne na území Slovenskej republiky v zmysle § 36 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, keďže porušila povinnosť podľa § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov, t.j. povinnosť zdržiavať sa na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku. Z hľadiska takto vymedzeného dôvodu zrušenia prechodného pobytu žalobkyne na území Slovenskej republiky bolo v zásade bez právneho významu, či žalobkyňa plní účel jej prechodného pobytu na území Slovenskej republiky. Správny súd si pritom uvedomuje, že policajné orgány sa skutočne zmienili o povinnosti štátneho príslušníka tretej krajiny vykonávať účel prechodného pobytu na území Slovenskej republiky. Táto argumentačná línia policajných orgánov však bola uvedená nad rámec dôvodu zrušenia prechodného pobytu žalobkyne na území Slovenskej republiky

vymedzeného vo výroku prvostupňového rozhodnutia. Eventuálne dôvodne namietané pochybenie policajných orgánov v tejto argumentačnej línii tak nebolo spôsobilé viesť k záveru o dôvodnosti žaloby, a preto sa ním správny súd ani bližšie nezaoberal.

49. Pokiaľ žalobkyňa v správnej žalobe poukázala na § 131i zákona o pobyte cudzincov, je zrejmé, že tak urobila v snahe poukázať na benevolentnejší prístup zákonodarcu k plneniu niektorých povinností štátnych príslušníkov tretej krajiny vyplývajúcich z tohto právneho predpisu. Samotný obsah § 131i zákona o pobyte cudzincov, ktorý sa stal súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky (ako prechodné ustanovenie súvisiace s krízovou situáciou spôsobenou ochorením COVID-19) v roku 2020, nebol spôsobilý spochybníť závery policajných orgánov prezentované v prvostupňovom rozhodnutí v spojení s napadnutým rozhodnutím a už vôbec nie závery policajných orgánov prezentované v týchto rozhodnutiach vo vzťahu k porušeniu povinnosti žalobkyne zdržiavať sa na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku 2019.

50. Napokon, pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že orgány hraničnej kontroly nedávali pečiatky pri každom vstupe a výstupe z územia Slovenskej republiky alebo schengenského priestoru, správny súd uvádza, že žalobkyňa mohla za účelom preukázania vstupu na územie Slovenskej republiky alebo schengenského priestoru v kalendárnom roku 2019 alebo v kalendárnom roku 2020 aj mimo obdobia vyplývajúceho z jej cestovného dokladu predložiť napr. cestovný lístok, z ktorého by vyplývalo, že aj mimo obdobia vyplývajúceho z jej cestovného dokladu mala cestovať na Slovensko alebo do niektorej z krajín v schengenskom priestore. Žalobkyňa mohla takisto predložiť bankové výpisy o používaní kreditnej karty alebo debetnej karty na území Slovenskej republiky alebo v niektorej z krajín v schengenskom priestore mimo obdobia vyplývajúceho z jej cestovného dokladu. Takýto dôkaz alebo žalobkyňa nepredložila ani nenavrhol vykonať.

51. S odkazom na vyššie uvedené, po preskúmaní konkrétnych relevantných žalobných námietok, správny súd dospel k záveru o nedôvodnosti podanej správnej žaloby, a preto ju postupom podľa § 190 SSP zamietol.

52. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 168 SSP, keď žalovanému aj napriek úspechu v súdnom konaní nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy v konaní nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia na Správny súd v Bratislave (§ 493e SSP v spojení s § 443 ods. 1 SSP). Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,

i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
j) podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 SSP).

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom (§ 440 ods. 2 SSP).

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.